

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

Ο ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΩΝ

Αντριου Ουίλκι: Στα όρια αυτοκτονίας οι διωκόμενοι από το κράτος συνταξιούχοι

Ο ανεξάρτητος βουλευτής, Αντριου Ουίλκι, ζήτησε από την κυβέρνηση να σταματήσουν οι πλεκτρονικοί έλεγχοι του Centrelink στα οικονομικά των συνταξιούχων, επειδή γίνονται πολλά λάθη που φέρνουν τα θύματά τους στα όρια τής αυτοκτονίας.

Βέβαια, οι αρμόδιοι αρνούνται αυτά τα λάθη και επιμένουν στη συνέχεια των ελέγχων για να παταχθεί η παράνομη είσπραξη σύνταξης και να προστατευτεί το σύστημα συνταξιοδότησης στην Αυστραλία.

Λογικό αυτό και δεν αμφισβητώ ότι υπάρχουν συνταξιούχοι που δεν δηλώνουν όλα τα εισοδήματά τους. Ομως, είναι απαράδεκτο και στα όρια τής παραφροσύνης να πληρώνουν οι συνταξιούχοι φόρο μεγαλύτερο από 50% αν εισπράξουν περισσότερα από \$75 την εβδομάδα, όταν η κυβέρνηση θέλει να μειώσει στο 25% τον φόρο εισοδήματος των μεγάλων επιχειρήσεων μετά τις γενναιόδωρες φορο-

παλλαγές πολλών δισεκατομμυρίων δολαρίων που απολαμβάνουν.

Πιο δίκαιο θα ήταν αν τα όποια εισοδήματα των συνταξιούχων προστεθούν στο ποσό τής σύνταξης και εφόσον είναι περισσότερα από τα αφορολόγητα \$18.000 να πληρώνουν τον ανάλογο φόρο. Δηλαδή, ένας συνταξιούχος με εισόδημα \$300 την εβδομάδα να πληρώνει φόρο σε \$33.000, αντί να μειώνεται η σύνταξη του κατά \$150 την εβδομάδα.

Ομως, όπως έγραψα σε προηγούμενη έκδοση, οι δικαιολογίες που προβάλλουν οι πολιτικοί για τις φοροαρματικές πολιτικές τους εναντίον των μικρομεσαίων πλικιωμένων είναι άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε. Οτι δίθεν το παίζουν ρόλο Ρόμπιν Χουντ και τα παίρνουν από τους πλούσιους για να τα δώσουν στους φτωχούς, ενώ η αλήθεια είναι πως θέλουν την φτωχοποίηση τής μεσαίας τάξης. Το επόμενο βήμα θα είναι ο φόρος κληρονομιάς και στο πατρικό σπίτι.

Οι Εργατικοί λένε πως διαφωνούν με τα μέτρα τής κυβέρνησης εναντίον των συνταξιούχων, αλλά δεν υπόσχονται πως αν εκλεγούν ποτέ κυβέρνηση θα τα καταργήσουν... Μήπως επειδή τα «γραμμένα» δεν ξεγράφονται;

Στο μεταξύ, ο νέος πλανητάρχης Ντόναλντ Τραμπ ανακοίνωσε πως θα μειώσει τον φόρο εταιρειών και σιγά την είδηση πια. Το έπιασαν, όμως, οι πρατωριανοί τού μεγάλου κεφαλαίου στην Αυστραλία και ξεσπάθωσαν στις τηλεοπτικές εκπομπές και με άρθρα τους.

«Κινδυνεύουν οι νέες επενδύσεις στην Αυστραλία αν μειωθούν οι φόροι στις ΗΠΑ», «Εταιρείες θα εγκαταλείψουν την Αυστραλία και θα πάνε στην Αμερική τού Τραμπ», «Πρέπει να σταματήσει η συζήτηση για το φορολογικό και να μειωθούν αμέσως οι φόροι των επιχειρήσεων», γαυγίζουν τα σκυλιά για να μάς τρομάξουν.

Οταν την ίδια ώρα γίνεται το πατώσε, πατείς με από αμερικανικές και

ευρωπαϊκές μεγάλες επιχειρήσεις που θέλουν ν' ανοίξουν καταστήματα στην Αυστραλία, ενώ επεκτείνονται ραγδαία αυτές που ήδη λειτουργούν εδώ, αδιαφορώντας αν θα πληρώσουν 30% φόρο στα κέρδη τους. Οι εταιρείες αυτές θα έρχονται ακόμη και αν ο φόρος ήταν 35% ή 40%, επειδή τις ενδιαφέρει περισσότερο η ασφάλεια των χρημάτων τους και το σχεδόν εγγυημένο κέρδος.

Αν ο Τραμπ θέλει να μειώσει τα εισοδήματα τής χώρας του που χρωστά δεκάδες τρις δολάρια, θα δώσει λογαριασμό στους συμπατριώτες του, αλλά εμείς πού πάμε;

Οχι μακριά, με Θοσαυροφύλακες τύπου Τζ Χόκεϊ και Σκοτ Μόρισον και με πρωθυπουργούς τύπου Τόνι Αμποτ ή Μάλκολμ Τέρνμπουλ, που πιστεύουν ότι οι μεγάλες εταιρείες θα ξεπαθούν στις επενδύσεις και θα απόρροφησουν όλους τούς άνεργους αν μειωθεί 5% ο φόρος που πληρώνουν.

Τα τού καίσαρος τω καίσαρι

Αν και έχουν περάσει σχεδόν δύο θδομάδες μετά την κυκλοφορία τού εντυπωσιακού ετήσιου ένθετου στον «Κόσμο», εξακολουθώ να εισπράπτω συγχαρητήρια και νιώθω υπερήφανος γι' αυτό το μοναδικό δημοσιογραφικό επίτευγμα τής εφημερίδας μας.

Η ικανοποίησή μου είναι διπλή και επειδή το ένθετο είναι δημιουργία τριών ανθρώπων που φρόντισα να εξασφαλίσω τη συνεργασία τους: τού Γιάννη Δραμιτινού που σήμερα είναι ο κορυφαίος «εφημεριδοποιός» - συντάκτης στον παροικιακό Τύπο, τής Αννας Αρσένη και τού Σπύρου Μαντζούκη.

Και οι τρεις τους εργάστηκαν σε άλλα παροικιακά έντυπα όπου -ευτυχώς- δεν αναγνωρίστηκαν οι ικανότητές τους και σήμερα τούς έχω δίπλα μου για να εισπράττω μέρισμα από τον κόπο τους.

Ειδικά για τον Γιάννη Δραμιτινό θα τονίσω ότι σε μικρό σχετικά διάστημα δημιούργησε ένα ευρύτατο δίκτυο γνωριμιών, είναι δημοφιλέστατος στην παροικία και τομείς τής ευρύτερης κοινωνίας και με σχέδια για το μέλλον. Η ευσυνέδητη και πρωτοποριακή δουλειά τού Δραμιτινού είναι η κύρια αιτία για την ανάκαμψη τής εφημερίδας μας από μια πολύ δύσκολη περίοδο και ασφαλώς ο Γιάννης εκφράζει το μέλλον τού «Κόσμου».

Θα με ρωτήσετε, αφού είναι τόσο καλός ο Γιάννης Δραμιτινός, ρε Χατζηβασίλη, γιατί δεν τού δίνεις την καρέκλα σου; Μόνο τούς άλλους πλικιωμένους στο Σύλλογο τής Ανω Κρύας Βρύσης έρεις να κρίνεις, επειδή δεν ξεκολλούν από την προεδρική καρέκλα;

Ομως, έχω ήδη προτείνει στον Γιάννη την αρχισυνταξία, ακόμη και πρόσφατα. Από κακώς νοούμενη αλλοιεγγύη ή σεβασμό την αρνείται κατηγορηματικά.

Θα μού πείτε γιατί τα γράφω όλα αυτά, που μάλλον δεν σάς αφορούν. Κάνετε λάθος, επειδή πάντα σας βλέπω σαν ένα αναπόσπαστο κομμάτι τού «Κόσμου» ΜΑΣ, αφού με την αγάπη και τα δολάριά σας, αναγνώστες και διαφημιστές,

είστε οι στυλοβάτες μας και δικαιούστε να γνωρίζετε τα σχέδια για το μέλλον τού «Κόσμου».

Ασχετά ποιός θα είναι ο αρχισυντάκτης, το «Νέον Ετος» θα είναι για τον «Κόσμο» μας χρονιά προόδου και ανάπτυξης με πρωτοποριακά σχέδια που θα αφορούν τη νέα γενιά για να την φέρουμε κοντά στην παροικία. Φυσικά, χωρίς να παραμελήσουμε τους πλικιωμένους που μάς στήριξαν και συνεχίζουν να βοηθούν το έργο μας.

Παραμείνατε στο ακουστικό για τα περαιτέρω ευχάριστα!

Είναι φτιαγμένος ο άνθρωπος να ζει σε τέτοια σκληρότητα;

Στο περίφημο Facebook αναδημοσιεύω διάφορα ενδιαφέροντα κείμενα και φωτογραφίες που εισπράπτουν αρκετά «Like», όμως όταν δημοσιεύω κείμενα και φωτογραφίες που αφορούν τα θύματα πολέμων, κυρίως παιδιά, το ενδιαφέρον μειώνεται στο ελάχιστο. Αυτή η αδιαφορία για τέτοια σκληρότητα δεν είναι μόνο θλιβερό συμπέρασμα για την κοινωνία μας, αλλά και επικίνδυνο σύμπτωμα. Ομως, ας δούμε πώς βλέπει τον Ανθρωπο ο συγγραφέας Νίκος Σκορίνης:

«[Ο άνθρωπος] είναι το πιο σκληρό ζώο. Και ζώο δεν εννοώ το θύμα αλλά τον θύτη. Εξαφανίστηκαν στο δάβα μας δεκάδες χιλιάδες ζώα και φυτά. Εμάς, τίποτα δεν μπόρεσε να μας νικήσει από τότε που μας γέννησε η κοσμική σκόνη του σύμπαντος. Η ήπα μας, αν επέλθει ποτέ, θα είναι από μας τους ίδιους. Το δικό μας requiem θα είναι γραμμένο από τα αιματοβαμμένα δικά μας χέρια. Δες όσα σήμερα συμβαίνουν δίπλα μας. Μόνο τις βόμβες δεν ακούμε. Συρία, Ιράκ, Αφγανιστάν. Εκείνα τα πονεμένα και φοβισμένα μάτια των μικρών παιδιών. Η χαμένη αθωότητα τους μέσα σε μια μόνο στηγμή. Κάθε θράδυ στης οθόνες του σπιτιού μας, ξαπλωμένοι στους μαλακούς καναπέδες μας, περνούν από τα μάτια μας σαν ταινίες μικρού μήκους, οι χαμένες ζωές. Πέφτουμε μετά στα κρεβάτια μας, κάνουμε λίγο ή πολύ σεξ, μπ και μας μείνει καμιά σκηνή ζωντανή και γίνεται

ύπνος μας εφιάλτης. Καλού κακού σπικώνουμε και μερικά συρματοπλέγματα μπροστά από τις πόρτες μας. Έχω εκεί, όμως, δεν είναι η εικονική πραγματικότητα, ρέει άφονο ζεστό αίμα αθώων ανθρώπων. Ευτυχώς, όμως, υπάρχουν κάποιοι που επιμένουν ανθρώπινα και απλώνουν το χέρι.» Μάλιστα, μόνο «κάποιοι» με ανθρωπιά θα προσθέσω...

Καλό!

Πάει ο μπαμπάς στο κρεβάτι του παιδιού του, για να το καληνυχτίσει και το ακούει να λέει:

– Θεούλη μου, θέλω να έχεις καλά τη μαμά μου, το μπαμπά μου, τη γιαγιά μου και δώσε χαιρετίσματα στον παππού μου! Το ακούει ο μπαμπάς αλλά δε δίνει σημασία...

Την επόμενη μέρα xτυπάει το τηλέφωνο και είναι η γιαγιά. Πέθανε ο παππούς! Το ίδιο θράδυ πάει πάλι ο μπαμπάς να καληνυχτίσει το παιδί και ακούει:

– Θεο